

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 512/2015
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Лидије Ђукић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад, Нови Сад, улица Хајдук Вељкова бр.11, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда, 15 У 3999/15 од 28.05.2015. године, уз учешће противне странке Р.М. из Републике Б. и Х., Република С., И.И., улица ..., кога заступа пуномоћник Д.Л., адвокат из С., улица ..., у предмету враћања одузете имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА** и **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Управног суда, 15 У 3999/15 од 28.05.2015. године, тако што се тужба тужиоца, Р.М. из Републике С., за поништај закључка Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад, број 46-020022/2014 од 28.01.2015. године, **ОДБИЈА** и тако што се захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев противне странке за накнаду трошкова.

Образложење

Ставом I диспозитива побијане пресуде уважена је тужба тужиоца, Р.М. из Републике С. и поништен закључак Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад, број 46-020022/2014 од 28.01.2015. године, те предмет враћен туженом органу на поновно одлучивање. Закључком Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад, број 46-020022/2014 од 28.01.2015. године, одбачен је, као неуредан, захтев тужиоца, заведен под бројем 46-020022/2014, за враћање одузете имовине, односно обештећење бившег власника Г.М. и то оранице на парцели број 5126/19, површине 8 јутара 700квх. Ставом II диспозитива побијане пресуде обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 6.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

У захтеву поднетом, због погрешне примене материјалног права, погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде правила поступка, подносилац наводи да је погрешна тврдња из побијане пресуде да су повређене одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер правни прописи и разлози дати у образложењу оспореног закључка не упућују на правилност одлуке из диспозитива истог. Ово јер је одредбом члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано да ће се захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. истог закона и уз који нису приложени докази из тог става одбацити, као неуредан, па је примењена одредба закона, која је наведена у образложењу оспореног закључка и односи се на одбацивање неуредног захтева. Такође сматра да погрешно налази Управни суд да је Агенција била дужна да донесе у конкретном случају мериторну одлуку. У вези са тим позива се на пресуду Управног суда III-4 У 4069/15 од 08.05.2015. године којом је тај суд прихватио становиште Агенције за реституцију, из тужбом оспореног закључка да се, због недостатка приложених доказа уз захтев за враћање одузете имовине захтев одбацује. Предлаже да суд захтев уважи, те укине или преиначи побијану пресуду.

Противна странка, Р.М. из Републике С., у одговору на захтев наводи да је захтев неоснован и предлаже да га суд одбије. Тражи и трошкове за састав одговора на захтев за преиспитивање судске одлуке састављене од стране пуномоћника тужиоца-адвоката, у износу од 33.000,00 динара.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Побијаном пресудом уважена је тужба Р.М. из Републике С. и поништен закључак Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад број 46-020022/2014 од 28.01.2015. године, којим је одбачен захтев тужиоца за враћање имовине одузете бившем власнику Г.М., као неуредан. Према образложењу побијане пресуде, тужени орган је закључком одбацио захтев тужиоца, иако се претходно упустио у решавање ствари која је предмет поступка, дајући оцену доказа које је тужилац приложио уз поднети захтев. Управни суд стога налази да, како у конкретном случају из образложења оспореног закључка произилази да је тужени орган одлуку у диспозитиву донео након што је ценио доказе које је тужилац приложио уз поднети захтев и за ту оцену дао разлоге због којих налази да се ти докази не могу сматрати актом о подржављењу имовине, која је предмет захтева за враћање, то је тужени био дужан да донесе мериторну одлуку о захтеву тужиоца, па је тужбом оспорени закључак захваћен битном повредом правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), јер правни прописи и разлози дати у образложењу оспореног закључка не упућују на правилност одлуке из диспозитива истог.

Оцењујући законитости побијане пресуде Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева којима се указује да је тужени орган правилно, на основу одредбе члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 108/13 и 142/14), одбацио захтев Р.М. из Републике С., за враћање предметне имовине одузете његовом правном претходнику, као неуредан. Наведено, с обзиром да је том одредбом Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано да ће се захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. овог закона и уз који нису приложени докази из тог става одбацивати, као неуредан. Стога је примењена одредба закона, која је наведена у образложењу оспореног закључка и односи се на одбацивање неуредног захтева, па је погрешно становиште Управног суда из побијане пресуде да су повређене одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер правни прописи и разлози дати у образложењу оспореног закључка не упућују на правилност одлуке из диспозитива истог. Такође, по налажењу овог суда, тужени орган се није упустио у решавање предметне управне ствари дајући оцену доказа које је тужилац приложио уз поднети захтев. Тужени орган је само, ради оцене уредности захтева, за доказ који је тужилац доставио туженом органу уз захтев за враћање одузете имовине, а односи се на предметну имовину (Лист газдинства без броја, где је у рубрици за име досадашњег власника уписан између осталог и Г.М., и то на парцели бр.5126/19, у рубрици број одлуке уписано је 2988), нашао да није исправа о подржављењу имајући у виду одредбу члана 3. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, према којој се под "актом о подржављењу" подразумева правни акт који је имао непосредно дејство, као што је пресуда, одлука, решење и други правни акт државног, односно другог надлежног органа, којим је извршено подржављење имовине. Разлог за овакво поступање туженог органа је то што уз захтев за враћање одузете имовине подносилац захтева мора, у смислу члана 42. став 7. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, између осталог, да достави и акт о подржављењу, да захтев не би био одбачен, као неуредан на основу наведеног члана 43. став 1. истог закона.

Наводима захтева подносилац оспорава и утврђено чињенично стање, због чега се сагласно члану 49. став 3. Закона о управним споровима не може поднети захтев за преиспитивање судске одлуке, јер се захтев према наведеној одредби може поднети само због повреде закона другог прописа или општег акта или повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари, а не и због неутврђеног или погрешно утврђеног чињеничног стања. Међутим, с обзиром да је подносилац захтева захтев поднео и због погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка, то су наводи којима подносилац оспорава побијану пресуду због погрешно утврђеног чињеничног стања, без утицаја на другачију одлуку овог суда.

Врховни касациони суд је, с обзиром на то да је захтев уважен и преиначена побијана пресуда, тако што је тужба одбијена, на основу одредбе члана 165. став 2. у вези члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), који закон се на питања поступка решавања управних спорова, која нису уређена тим законом, сходно примењује, сагласно

одредби члана 74. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Са изнетих разлога, налазећи да је побијаном пресудом повређен закон, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

Врховни касациони суд је, с обзиром да је захтев за преиспитивање судске одлуке уважен, на основу члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку, који закон се примењује на питања поступка решавања управних спорова, која нису уређена овим законом, сагласно члану 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде, односно одбио је захтев противне странке за накнаду трошкова овог поступка.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 28.01.2016. године, Узп 512/2015

Записничар,
Весна Карановић, с.р.

Председник већа - судија,
Олга Ђуричић, с.р.